

# EL COLLADO BLANCO



Hola sóc Carles, estem en 1970 ,tinc 12 anys i visc al Collado Blanco una aldea junt al poble de Cirat a l'interior de Castelló, creat per als treballadors de la central hidroelèctrica que hi ha a prop. El meu pare Pepe no treballa ja que està malalt i es passa tot el dia a casa. La meua mare Carmen treballa en la central hidroelèctrica, és l'única dona de l' aldea que hi treballa,les altres dones es queden a casa; hi ha algunes persones que fins i tot la miren mal perquè treballa. La meua mare és meravellosa i molt intel·ligent ja que està lluitant pel treball que a ella li encanta, a més a més, la mare sol dir que les dones són persones i tenen dret igual que els

homes a treballar, a arribar a casa i tindre el dinar a la taula.

No parla massa del seu treball, a més és molt reservada fora de casa ja que no l'atracten molt bé per ser dona i estar treballant. Vos preguntareu, i el teu pare què opina d'això? Sincerament el meu pare es passa tot el temps a l'habitació i abans que es posara tan malalt, tampoc li importava, ja que el pare ni dins ni fora de casa parlava, ni amb nosaltres.

Hui, dissabte, he anat a comprar a la tendeta ja que la mare estava treballant, jo he comprat tot el que posava en la llista, entre les coses de la llista estaven les meves galetes favorites: " les Chiquilin ". ¡Estan tan bones!.

Quan dinàrem el meu germà i jo ens vam anar a Cirat a vore els nostres amics el Joan i la Laia. Després el Joan ens va proposar anar a la piscina de l' aldea perquè a Cirat no n'hi ha, a tots ens va agradar la idea, ja que és estiu i fa molta calor. Vam anar amb bici i ja que no està lluny arribem molt ràpid, baixàrem per un camí de pedra fins a arribar a la piscina no hi havia molta gent.

Després d'una llarga estona banyant-nos va arribar l'hora de sopar i tots ens vam anar a les nostres cases. En arribar la meua mare, el meu germà i jo havíem preparat el sopar; la mare, li porta el sopar al pare a la seva habitació i comencem a sopar.

L'endemà, el meu pare no es trobava bé, vam cridar al doctor, va vindre i després d'una estona dins de l'habitació, va cridar a la meua mare i es van ficar en un racó a parlar molt baixet, a la mare li anava canviant la cara per moments. El pare

estava molt malament.

L'endemà vaig anar al col·legi que hi ha a Cirat i quan vaig tornar a casa la mare era a l'habitació plorant perquè el meu pare havia faltat. Van passar unes setmanes a on la tristor es respirava en l'ambient, la mare anava per la casa plorosa i quan tornava del treball es gitava sense sopar.

Van anant passant les setmanes i ja era divendres, no havíem fet res d'especial aquesta setmana, quan va arribar la meua mare del treball estava plorant, ens va dir que l'havien despatxat sense raó, i també, ens va dir que ens havíem d'anar d'aquest poble i que anàrem a acomiadar-nos dels nostres amics. El meu germà i jo vam anar a dir-los que ens havíem de mudar. Ells van tindre la idea que després de dinar baixàrem al riu de Cirat i férem un bon comiat.

Després de menjar, el meu germà i jo vam agafar les bicicletes direcció a Cirat i baixàrem al riu, allí estaven tots els nostres amics, havien portat un bescuit que havia fet una mare i ens asseguérem a menjar-lo, estava molt bo. Vam jugar a un munt de jocs i ja a les set ens n'havíem d'anar, així que ens vam fer una abraçada. He d'admetre que em va eixir una llàgrima. Després d'acomiar-nos vam anar a casa, eixa nit no vaig poder dormir, crec que no era l'únic, el meu germà que dormia al costat tampoc.

L'endemà van vindre els amics i ens van ajudar a treure les coses i a carregar-les al cotxe. La meua mare no es recordava bé de com es conduïa, ja que feia temps que no agafava el cotxe. El pare era sempre qui conduïa, quan la mare va arrencar el cotxe ens acomiadàrem, els meus amics ens van seguir amb les bicicletes fins a la carretera. Tinc clar que mai els oblidaré i que algun dia tornaré amb ells. Li vaig

preguntar a la meua mare que a on anàvem i la meua mare em va dir que a València ja que havia trobat treball a la gran ciutat.

Quan arribàrem a València la vida era molt diferent al poble, era una ciutat molt gran i amb molta gent. Ens vam instal·lar a una xicoteta casa als afores de la ciutat, la veritat, la casa no estava malament, però tirava molt a falta de la casa del poble. Vam començar a un nou col·legi i la meua mare ens va ensenyar moltes coses sobre la ciutat.

Els anys van passar, vam créixer i ens vam fer majors. Vam passar una època tan dura, però les coses ja havien canviat.

Un matí li vam dir a la mare que l'anàvem a portar a un lloc, vam agafar el cotxe i ens dirigírem al llogaret, al Collado Blanco. En arribar estava tot súper abandonat, ple de plantes salvatges que havien crescut entre les cases, amb grafitis, que havien pintat a les parets. A la mare li costava caminar i la invadia una gran enyorança, la varen tindre que ajudar i el primer que vam fer va ser entrar a l'antiga església que estava buida, sense mobles, només quedava l'altar de marbre i aquelles portes de fusta que tant m'agradaven.

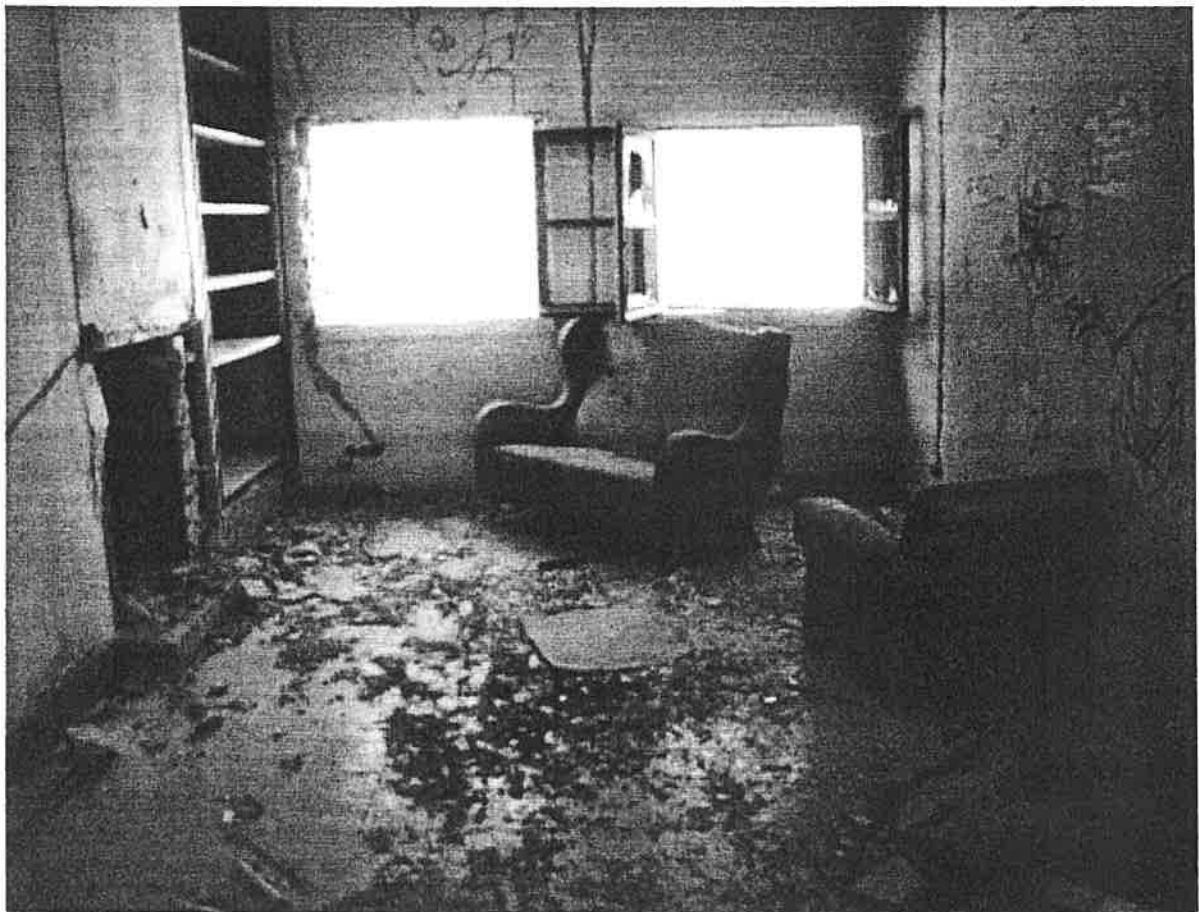
Tots teníem ganes d'anar a la que havia sigut la nostra casa, no quedava res a l'interior, només estaven les escales, que tant m'agradaven i en el saló la butaca on s'asseia el meu pare. La mare estava plorant, la tristor la invadia. S'hi va asseure, ens va dir que volia estar a soles una estona. Ens n'anàrem a caminar pel poble i després varen anar a cridar-la, no contestava, entràrem corrents i soles estava la butaca il·luminada per un raig de sol que passava per la finestra, el meu germà i jo varem entendre el que havia passat i començàrem a plorar i ens vam

abraçar. Els dos sabíem que havia sigut una gran persona i una lluitadora. Un raig de sol en la nostra vida.


Des de llavors a tot el que sap escoltar li conte aquesta història perquè no s'apague ni s'oblidi.

T'ho dedique a tu iaia.

Pau Soler Garcia



Després de despatxar la mare i marxar a la ciutat, la hidroelèctrica es va privatitzar ,van abandonar l'aldea del Collado Blanco, la gent del poble Cirat intentaren negociar amb Hidroelectrica Española per a rehabilitar-lo i utilitzar-lo per al turisme



rural, però no van voler. Ara mateix l' aldea del Collado Blanco de Cirat està abandonada, segueix en peu però, poc a poc s'està deteriorant i perdent coses que formen part de la història, història que hauríem d' estudiar més a les escoles, la nostra història recent que és molt important perquè si no sabem la nostra història estem condemnats a repetir-la i cometre els mateixos errors que van cometre en el passat.